

Een gebed om de leiding van de Heilige Geest

Lezen: Psalm 143

Tekst: Psalm 143: 10

Zingen:

Ps. 122:1

Ps. 25:2

Ps. 143:10

Ps. 119:3,47

Ps. 51:6

Ps. 134:3

Ps. 86:6

Geliefde gemeente, gasten die aanwezig zijn, en ook jullie, lieve belijdeniscatechisanten. In de Nederlandse Geloofsbelijdenis gebruikt Guido de Brès in artikel 13 een prachtige omschrijving voor degenen die de Heere mogen vrezen. Hij noemt hen *leerjongeren van Christus*. Ja, wat wordt er eigenlijk met die uitdrukking bedoeld, een leerjongere van Christus?

Wij komen die uitdrukking ook ergens tegen in de kanttekeningen bij de Bijbel, en wel in 2 Koningen 6 vers 1. Daar worden met de leerjongeren de profetenzonen bedoeld van de profeet Elisa. Het zijn dus leerlingen. Het zijn mensen die onderwezen moeten worden, die een onderwijzer nodig hebben. Ja, die ook een hele goede Leermeester nodig hebben. Op een andere plaats in Gods Woord komen wij nog iets tegen wat ons duidelijk maakt wat een leerjongen van Christus is, en dan bedoel ik Jesaja 8 vers 16. Dat zijn mensen die van de Heere geleerd zijn. Dat zijn mensen die op de school van de Heilige Geest gekomen zijn en die God hebben leren kennen, zichzelf hebben leren kennen en de Heere Jezus hebben leren kennen.

Mag u zo'n leerling zijn? Mag dat op de bodem van je hart liggen, lieve belijdeniscatechisanten, om een leerjongen van Christus te mogen zijn? Hoe word je dat? Heel eenvoudig: door wedergeboorte. Dan kom je op de school van de Heilige Geest.

Op die school was ook David gebracht. En heel zijn leven, tot het einde van zijn leven, is hij op die school gebleven. Hij bleef een leerjongen van Christus. Steeds meer en meer raakte David verlegen om goddelijk onderwijs. Steeds meer en meer raakte hij verlegen om de leiding van de Heilige Geest. En dat blijkt ook uit het gebed dat wij vanmorgen met elkaar gaan overdenken uit Psalm 143, het tiende vers.

We schrijven als thema boven de prediking:

Een gebed om de leiding van de Heilige Geest. En daarin worden twee dingen gebeden.

1. Goddelijk onderwijs: *Leer mij Uw welbehagen doen, want Gij zijt mijn God.*
2. Een goede Leermeester: *Uw goede Geest geleide mij in een effen land.*

1. Goddelijk onderwijs

Uit het opschrift van deze psalm kunnen we heel duidelijk opmaken dat het een psalm van David is. De meeste verklaarders gaan ervan uit dat dit de tijd is geweest dat David moest vluchten voor zijn zoon Absalom. Waarom? Dat is iets verschrikkelijks, Absalom wilde namelijk zijn vader doden. Waarom eigenlijk? Ja, hij wilde zelf koning worden. Hij wilde zelf regeren over Israël. En wilde Absalom koning kunnen zijn, dan moest de huidige koning sterven. Dan moest zijn vader maar sterven. Daarom had hij moordplannen bedacht om zijn eigen bloedeigen vader te gaan doden. Gruwelijk. Maar David hoorde ervan, nam maatregelen en trok de stad Jeruzalem uit. Hij is gevlucht in de richting van het oosten, over de Jordaan, en kwam daar in de woeste wildernis terecht. Waarschijnlijk is hij terechtgekomen in de eenzaamheid van de spelonken.

Juist daar, in die omstandigheden, is deze psalm geboren. Is dit gebed in zijn hart geboren. Ja, een gebed, zo blijkt heel duidelijk uit deze psalm. Want aan het begin lezen wij de woorden: *O HEERE! hoor mijn gebed.* Waarom ging David bidden? David begreep Gods weg niet meer. Hoe is het toch mogelijk dat mijn eigen zoon mij wil doden? Hij zag geen enkel lichtstraaltje meer in deze bange weg. Hier had hij totaal niet op gerekend in zijn leven. Hij wordt verbaasd, hij is met stomheid geslagen. Zijn hart is overstelpt. Hij voelt zich zwak, hij voelt zich machteloos. Hoe zal hij ooit uit deze bizarre omstandigheden verlost kunnen worden? Hij weet het niet meer. Hij kan Gods weg niet meer begrijpen. De weg voor hem is verborgen. Wat nu? Hoe moet dat nu toch met David? Hoe kan David ooit weer tot rust komen? Hoe zal hij uit deze toestand verlost kunnen worden? Dat kan maar op één manier: als hij mag schuilen bij God. Want David weet het: bij de Heere zijn uitkomsten, zelfs tegen de dood. En daar mag David in zijn nood vluchten tot God.

Als we vers 9 erbij nemen, dan kunnen we opmaken wat hij bij God begeert te doen: *Bij U schuil ik.* Dat woord *schuilen* betekent vanuit de grondtekst ook bedekken, bekleden. Eigenlijk is David hier als een heel klein kuikentje dat in groot gevaar verkeert en niets anders wil dan onder de vleugels van de moederhen veiligheid zoeken. Zo mag David vluchten tot de Heere, als een zondaar die het niet meer weet, als een mens die totaal afhankelijk is van de Heere. En terwijl hij zo tot de Heere mag vluchten, terwijl hij zo bij de Heere mag schuilen, begint hij te bidden: *Leer mij, o Heere. Onderwijs mij, o God. Ja, maak mij bekend de weg die ik nu moet gaan.* David komt hier openbaar als een leerling die goddelijk onderwijs nodig heeft, als het gaat om de weg die hij moet gaan nu hij in grote nood en dood verkeert.

Waarom begeerde David dit? Ik zei zojuist al: David weet de weg niet meer. Maar er is nog iets. Weet u waar David achter gekomen is, gemeente, gasten, belijdeniscatechisanten? Dat er momenten in zijn leven geweest zijn dat hij juist verkeerde wegen ging. Dat hij verkeerde keuzes maakte in zijn leven. Hij is er door schade en schande achter gekomen dat hij, ondanks dat hij een man naar Gods hart was, ondanks dat hij genade ontvangen had van de Heere, toch nog in zichzelf zo dwaalziek was en bleef. David is nooit boven het gebed uitgekomen dat we vinden aan het einde van Psalm 119: *Ik heb gedwaald als een verloren schaap; zoek Uw knecht, want Uw geboden heb ik niet vergeten.*

David bleef, ondanks genade, een zondaar in zichzelf. En nu voelt hij het opnieuw weer zo sterk, dat dat de oorzaak was, ook van de ellende waarin hij nu gekomen was. De oorzaak ligt altijd in de zonde. Het is niet voor niets dat wij David ook in vers 2 horen zeggen: *En ga niet in het gericht met Uw knecht; want niemand, die leeft, zal voor Uw aangezicht rechtvaardig zijn.* Als je dat gaat zien, als je je dwaalziek hart ontdekt, dan word je bevreesd. Bevreesd om eigen gekozen wegen te gaan. Bevreesd om een weg in te slaan waarin de Heere niet de eer krijgt.

En hoe kun je daar nu voor bewaard worden? Enals je zo'n weg gegaan bent, hoe kun je daar dan uit verlost worden? David weet het wel: hoe hij alleen maar tot eer van God zijn weg kan vervolgen.

Dat klinkt in dit gebed door: *Leer mij Uw welbehagen doen*. Heel eenvoudig wil David zeggen: onderwijs mij, o God, over Uw wil, over Uw weg. Ja, leer mij naar Uw wil te handelen. *Ik zal dan in Uw waarheid wandelen*. Heere, als het zo mag zijn, dan krijgt U de eer. Wilt U mij zo bij de hand nemen, dat ik Uw wil mag doen, dat ik U welbehagen mag doen?

Mag je ook wel zo'n leerling zijn op de school van Gods genade? Een leerjongen die er steeds meer en meer achterkomt: ik wil niet, ik kan niet, ik weet het niet, ik heb het niet, en erger nog, ik deug zelfs niet. Een zondaar die elke keer weer zichzelf tegenkomt en zegt: o Heere, nu doe ik het altijd weer verkeerd, vanuit mijzelf.

Lieve belijdeniscatechisanten, we hebben in de achterliggende periode veel vragen moeten leren. En elke week kwamen ze weer terug. En te midden van die vragen waren daar toch ook wel de vragen van je hart, zoals je die ook vindt in deze tekst: *Leer mij Uw welbehagen doen*. Want ook jullie kunnen dat goddelijke onderwijs niet missen. Ook jullie weten soms de weg niet. En dat kan zomaar gebeuren in het tijdelijke leven, dat er momenten in je leven aanbreken dat het heel moeilijk wordt. Dat er hele moeilijke dingen op je levenspad komen. Dat er zoveel zorgen zijn in je leven, en dat je denkt: hoe moet dat toch, hoe kom ik hieruit? Heere, hoe moet ik verder? Maar dat je dan tot de Heere mag gaan en zeggen: Heere, ik weet het niet meer, maar leert U mij mijn weg te vervolgen. Leer mij, Heere, Uw weg.

Maar weet je, de allerbelangrijkste vraag moet toch deze zijn. Het allerbelangrijkste goddelijke onderwijs moet toch dit zijn: dat je antwoorden krijgt vanuit het Woord van God op de geestelijke vragen die geboren worden in de ziel die wederom geboren wordt. Welke vragen gaan er dan oprijzen in je hart als de Heilige Geest begint te werken? *Hoe kom ik tot God bekeerd? Wat moet ik doen om zalig te worden? Hoe zal ik rechtvaardig verschijnen voor God? Ja, hoe komt God aan Zijn eer in mijn leven? Heere, wat wilt Gij dat ik doen zal?*

Weet u, gemeente, weet je, catechisanten, als de Heilige Geest begint te werken in je hart, dan krijg je een biddend leven. We zitten hier allemaal en we zijn ons er misschien niet eens bewust van adem te halen. En zonder ademhaling kun je toch niet leven. Zo wordt het gebed de ademtucht van de ziel genoemd. Gods kinderen kunnen niet zonder de ademhaling van het gebedsleven. En het is de Geest der genade en der gebeden Die het Gods kinderen gaat leren. Want het gebedsleven is onmisbaar. Al kun je verstandelijk misschien wel weten hoe het allemaal moet en hoe het allemaal gaat, en ben je er van je kinderjaren af bij opgevoed hoe de weg der bekering gaat, en hoor je dat in een preek, maar als het werkelijkheid gaat worden, als de Heere gaat werken in je hart, dan kom je erachter dat je niets meer kunt met je eigen inzichten en eigen gedachten en eigen overleggingen. Ja, dan weet je zelf de weg niet meer. En dat is naar de Schriften.

Nu heeft de Heere zo'n rijke belofte gegeven voor mensen die de weg niet meer weten. Die voor hun waarneming als een blinde zijn, die als het ware bij de hand genomen moeten worden om van stap tot stap op de weg geleid te worden. Moet je luisteren wat een heerlijke belofte: *En Ik zal de blinden leiden door den weg, dien zij niet geweten hebben; Ik zal hen doen treden door paden, die zij niet geweten hebben; Ik zal de duisternis voor hun aangezicht ten licht maken, en het kromme tot recht; deze dingen zal Ik hun doen, en Ik zal hen niet verlaten*.

Waarom doet de Heere dat nu altijd zo, dat Hij een mens op een doodlopend spoor brengt en die moet uitroepen: ik weet de weg niet meer? Weet je dat de Heere dat maar om één ding doet? Om Zijn eer. Om een mens afhankelijk te maken van Hem alleen. *Leer Gij mij. Onderwijs Gij mij, o Heere*. Want het gaat om Zijn welbehagen. De Heere werkt altijd op het wonder aan. Als ik het niet meer weet, als het van mijn kant totaal afgesneden is, dan komt de Heere met Zijn onderwijs. Dan wordt mijn verlegenheid Zijn gelegenheid.

Kijk, en zo zien wij David in onze tekst naar de Heere vluchten, bij de Heere schuilen, om goddelijk onderwijs te krijgen. En dan zit ik wel met een vraag als ik David zo tegenkom in onze tekst. Zeg David, durf je dat eigenlijk wel? Zeg David, waar haalt u de vrijmoedigheid vandaan om te schuilen bij God? Waar haal je de vrijmoedigheid vandaan om goddelijk onderwijs te vragen? U, die in vers 2 zegt: *Ga niet in het gericht met Uw knecht; want niemand, die leeft, zal voor Uw aangezicht rechtvaardig zijn*. Moet je luisteren wat hij zegt in onze tekst. Waar haalt hij de vrijmoedigheid vandaan om zo te bidden? *Want Gij zijt mijn God*. Daar ligt voor David, de man naar Gods hart, een pleitgrond. Maar hoe is dat nu toch mogelijk? Eigenlijk hoor ik hem in vers 2 zeggen: Gij zijt mijn Rechter, Die met mij in het recht moet treden. Hoe kan hij dan zeggen in vers 10: *Gij zijt mijn God*?

Nu komen wij bij een geheim. Een geheim dat ook in deze psalm ligt opgesloten. En laat ik het maar direct zeggen: hoe kan een mensenkind, dat moet belijden *Gij zijt mijn Rechter*, ook zeggen *Gij zijt mijn God*? Dat kan alleen om Christus' wil. Dan ga ik nog even terug naar dat gebed: *Leer mij Uw welbehagen doen*. Dat betekent dan allereerst ook: leer mij Uw welbehagen kennen. Heere, wilt U mij dan eens vertellen wat dat welbehagen is? Wat bedoelt U daar nu mee?

Nee, het gaat hier in onze tekst van morgen niet om het welbehagen waar de engelen van zongen in de velden van Efratha, toen de Heere Jezus geboren was in de stal van Bethlehem: *Ere zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde, in de mensen een welbehagen*. Daar betekent het woord *welbehagen* het eeuwige voornemen van de drie-enige God om een verloren mensenkind op grond van het offer van de Heere Jezus Christus voor eeuwig zalig te maken. Nee, dat wordt hier in de eerste plaats niet bedoeld met het woord *welbehagen* in onze tekst. Wat dan wel? Gods volmaakte wil.

En vinden we dat eigenlijk niet samengevat, belijdeniscatechisanten, in de vier vragen waar jullie straks *ja* op gaan zeggen, en waar alle belijdende leden hier in ons midden ooit *ja* op hebben gezegd? Om de leer die je gehoord en geleerd hebt te mogen houden voor de ware en zaligmakende leer, geheel overeenkomstig Gods Woord. En dan die hele diepe vraag: om door Gods genade in deze zaligmakende leer standvastig te blijven en ook in haar te sterven. Om nu je leven altijd, dus niet af en toe, maar altijd, godvruchtig, eerbaar en onberispelijk in te richten. En om dat *ja*-woord te versieren met goede werken. En dat je je wilt onderwerpen aan de vermaningen, terechtwijzingen en kerkelijke tucht, die allereerst door middel van de prediking tot een mens komen.

De moed zou je in de schoenen zakken. Wie is daartoe bekwaam? En u, belijdende leden, wat hebt u er van afgebracht vanaf het moment dat u uw *ja*-woord voor God gaf? Misschien moet je vanmorgen wel heel diep je hoofd buigen en zeggen: o God, mijn leven is helemaal niet in overeenstemming met dat *ja*-woord dat ik voor Uw aangezicht uitgesproken heb. Wie is tot deze dingen bekwaam? Niemand.

Niemand? Ja, Eén. Eén. Christus. Moet u horen wat Hij gezegd heeft: *Toen zeide Ik: Zie, Ik kom; in de rol des boeks is van Mij geschreven. Ik heb lust, o Mijn God, om Uw welbehagen te doen; en Uw wet is in het midden Mijns ingewands*. Wat in David niet te vinden is, wat in geen mens te vinden is, is wel te vinden in Christus, Die naar Zijn menselijke natuur uit David is voortgekomen. Heel het Oude Testament is vol van de beloften van de komende Messias. En dat wordt Gods waarheid genoemd. Daar mag David ook bij terechtkomen in vers 1. Waar hij geen waarheid in zichzelf heeft, waar hij geen wet, geen welbehagen in zichzelf heeft, mag hij zijn vinger leggen bij Gods waarheid, de Schriften die van Christus getuigen, de Christus Die kwam op aarde om Gods welbehagen, Gods wil te doen en volkomen gehoorzaam geweest is aan het heilige recht van God. Daarom mag David ook pleiten op Gods gerechtigheid. Niet in zichzelf, want in David is alleen maar

ongerechtigheid, eigen gerechtigheid. Maar hij heeft een oog des geloofs ontvangen om buiten zichzelf te kijken, te zien op Christus, Gods gerechtigheid. En zo leerde David vluchten tot God, in Christus. Zo begeert hij onderwijs over de weg die voor hem ligt. En zo geeft de Heere ook vandaag nog Zijn goddelijk onderwijs, heel eenvoudig door Zijn Woord.

En weet u, als de Heilige Geest begint te werken, dan krijg je honger. Honger naar dat Woord van God. Dan kun je niet buiten dat goddelijke onderwijs. Maar je gaat het ook wel ervaren in je leven: nou hoor ik dat goddelijke onderwijs, en mijn verstand wordt verlicht, zodat ik het kan verstaan, maar ik heb het ook nodig dat het toegepast wordt aan mijn hart. David wist dat uit zijn eigen leven. Daarom bad hij ook om een Persoon Die dat kon geven, Die het ook echt kon toepassen in zijn hart. En wie is dat? Dat is die goede Geest, Die hij begeert als een goede Leermeester.

2. Een goede Leermeester

Ja, David bad: *Leer mij Uw welbehagen doen, want Gij zijt mijn God.* Hij heeft het geleerd van zijn kinderjaren af, dat de weg tot de Heere eigenlijk maar één weg is, en dat is Christus, Die Zich in het Nieuwe Testament geopenbaard heeft met die bekende woorden: *Ik ben de Weg, en de Waarheid, en het Leven. Niemand komt tot den Vader, dan door Mij.* Dat betekent ook dat geen mens voor God welbehagelijk kan zijn dan alleen in Christus. Dat betekent ook dat geen mens God welbehagen kan doen, tenzij hij door het geloof in Christus is ingelijfd. En dan ga je leren dat je zonder de Heere niets kunt doen.

Nou, David is daar wel achter gekomen. Wij weten van David dat hij van zijn kinderjaren af de Heere mocht vrezen. Maar betekende dat dan altijd dat hij heilig leefde? Weet je wat je in het leven van David ziet gebeuren? Als de Heilige Geest Zich maar eventjes stilhoudt, is hij tot alle dingen in staat. Ik hoef u alleen maar te wijzen op zijn diepe val met Bathséba. En weet je wat David toen heeft ondervonden? Al mag ik een kind van God zijn, en al mag ik genade gevonden hebben, maar als ik in de zonde val, brengt die zonde scheiding tussen God en mijn hart. Ja, de zonden brengen een scheiding. Zo is het van nature met elk mens. Daarom leeft een mens van nature buiten de gemeenschap met God. Maar als een kind van God in de zonde valt, gaat hij opnieuw ervaren dat juist de zonden die gemeenschap verstoren.

En hoe kon dat nu bij David weer goedkomen? O, hij heeft het goed gevoeld: met mijn zonde heb ik de Heilige Geest bedroefd. Echt bedroefd. En de Heilige Geest ging Zich stilhouden. Het leek wel alsof David de Heilige Geest niet meer bezat. Toch was hij er niet rustig onder. Hoe moest het weer goedkomen? Hoe zou hij ooit weer kunnen komen tot die belijdenis: *Gij zijt mijn God?* Het was helemaal verdwenen door zijn zonde met Bathséba. Toch wist hij diep in zijn ziel wel hoe het goed kon komen: dan moet die Geest weer opnieuw krachtig gaan werken in mijn hart. Dat deed hem bidden in Psalm 51: *Schep mij een rein hart, o God, en vernieuw in het binnenste van mij een vasten geest. Verwerp mij niet van Uw aangezicht, en neem Uw Heiligen Geest niet van mij. Geef mij weder de vreugde Uws heils; en de vrijmoedige geest ondersteune mij.*

En hier, in deze omstandigheden van Psalm 143, vinden we dat eigenlijk weer terug. Opnieuw heeft hij die Heilige Geest nodig. We horen hem bidden: *Uw goede Geest geleide mij in een effen land.* Wat spreekt hij hier toch op een bijzondere wijze over de Geest. David weet het uit ondervinding: de Heilige Geest is echt een goede Geest. Hoe kan het ook anders, want Hij is samen met de Vader en de Zoon de drie-enige God. En wat zegt de Schrift over de drie-enige God? God is goed. God is een zeer overvloedige Fontein van alle goed. Dat geldt God de Vader, dat geldt God de Zoon, maar ook de Heilige Geest. Bewijst de Heilige Geest het niet in de werkingen die Hij doet? En gaat juist Zijn goede werk niet schitteren tegen de achtergrond van de slechtheid van een zondaar, waarin Hij begint te werken?

O, David kende ook zijn eigen geest. Hij spreekt in vers 4 over zijn geest die overstelpt is. Hij spreekt in vers 7 over zijn geest die bezwijkt. Maar tegenover die geest van David, die slecht is, die zondig is, die zwak is, staat de goede Geest, de Heilige Geest, Die zeer goed is. En dat ga je ook bemerken als Hij begint te werken. Zoals Hij het doet, is het echt goed. Al laat Hij je zien hoe slecht je bent, al gaat Hij je overtuigen van zonde, gerechtigheid en oordeel, al is Hij werkelijk *de Geest des oordeels en den Geest der uitbranding*, al snijdt Hij alles van je af, al neemt Hij alle gronden van je weg waarmee je voor God niet kunt bestaan, Hij is toch goed. Waarom? Die goede Geest wil niets liever in het leven van een verloren, goddeloze zondaar dan Christus verheerlijken. Daarom gaat die goede Geest in alle waarheid leiden. En alles wat een zondaar mist, gaat Hij uit Christus nemen om het in het hart van die zondaar toe te passen. Het is die goede Geest Die de bekering werkt. Het is die goede Geest Die het zaligmakende geloof werkt en versterkt, om zo Gods kinderen te leiden in een effen land.

En dat is het laatste waar we bij stil willen staan. Een effen land. Wat betekent dat? Als je even letterlijk kijkt, dan zit David daar ergens tussen de rotsen, in een woestijn, en daar is het helemaal niet effen voor hem. Hij begeert terug te keren naar de stad Jeruzalem, naar zijn woonplaats, naar zijn paleis. Ja, sterker nog, hij begeert terug te gaan naar de stad van God, waar het altaar is, waar bloed en verzoening spreken, waar de ark des verbonds een plaatsje heeft. Daar wil hij naar terug. En dat doet hem in de eerste plaats bidden: *Uw goede Geest geleide mij in een effen land*. Maar als we heel letterlijk naar de grondtekst gaan kijken, dan staat er eigenlijk dit: *Uw goede Geest leide mij in een land van oprechtheid, in het land van gerechtigheid*.

O, Davids hart is helemaal gericht op de Heere in deze omstandigheden. Hij begeert niets liever dan oprecht te mogen wandelen in de vreze des Heeren. Want in hem is zoveel onoprechtheid, zoveel ongerechtigheid. Maar buiten hem, in de Heere, is oprechtheid en gerechtigheid. Laat ik het Nieuwtestamentisch zeggen: David bidt hier eigenlijk: Heere, leid mij tot Christus en maak mij Zijn beeld gelijk.

De bekende prediker Spurgeon, die een prachtige verklaring op de Psalmen heeft geschreven, schrijft zo treffend bij onze tekst dat David zuchtte *naar de bovenste velden van genade, naar het tafelland van de vrede, naar de vruchtbare velden van de gemeenschap met God*. Want hij heeft geleerd: hoe dichter ik bij de Heere leef, hoe meer die oprechtheid en gerechtigheid openbaar mag komen. Hoe dichter ik bij de Heere ben, hoe sterker ik door het geloof aan de Heere verbonden word, hoe rijker Gods genade ervaren wordt in mijn hart. Dat is de weg om de rijke weldaden te ontvangen die in Christus te vinden zijn voor een arme zondaar. Vergeving van zonde. Vrede met God. De aanneming tot kinderen. Het wandelen in de vreze des Heeren.

Kijk, en dat is nu het werk van de Heilige Geest. Begrijpt u nu waarom David dit bidt? Begrijpen jullie het ook? *Uw goede Geest geleide mij in een effen land*. O, David is niets in zichzelf, maar hij mag het van de Heere verwachten. Het is alsof ik hem in onze tekst hoor bidden: Heere, geef dat ik bij U mag schuilen, want Gij zijt toch mijn God. Heere, leer mij toch Uw welbehagen te doen, want Gij zijt toch mijn God. Heere, dat Uw goede Geest mij leide in een effen land, want U bent toch mijn God. O, wat een zaligheid om niets te zijn in jezelf, en als een arme bedelaar elke keer weer opnieuw met vrijmoedigheid te mogen toegaan tot de troon der genade, *opdat wij barmhartigheid mogen verkrijgen, en genade vinden, om geholpen te worden ter bekwamer tijd*. Om daar te verkeren als een alles missende zondaar.

Gods kinderen weten wat dat is, om daar op je knieën voor Gods aangezicht te mogen bedelen: Heere, ik vraag U veel, o zoveel, en ik heb niets verdiend. O Heere, elke dag maak ik mijzelf weer waard dat U mij zou wegsturen van voor Uw aangezicht. Maar Heere, zo zegt het ware geloof, U

bent toch mijn God. Ik ben toch geen vreemde voor U. U weet toch wel wie ik ben. Maar U weet toch ook wat U Zelf in mijn hart hebt gewerkt. Heere, ik ben toch eeuwiglijk gedachtig geweest aan Uw Woord, en ik ontving toch door Uw Woord, door Uw bevel, leven! Ja, zegt het ware geloof, ik ben toch de Uwe. Geleid mij dan toch ongestoord. Ik mag toch weten, zegt een kind des Heeren, dat U, Heere Jezus Christus, mij opgezocht hebt en Uw liefde in mijn ziel uitgestort hebt. En ik heb het mogen leren op de school van de Heilige Geest dat U Uw bloed gestort hebt om mij van al mijn zonden te verlossen, uit de heerschappij van de duivel te verlossen. Ja, o groot wonder, om mij tot Uw eigendom te kopen. En daarom mag ik het toch zeggen: *Gij zijt mijn God*. En dat kan u alleen door die goede Leermeester.

Dominee, hoor ik iemand zeggen, ik ben helemaal geen leerling op die school. Ik ben helemaal niet bekeerd. Mag ik dit dan wel bidden? Waar staat dat het niet mag? Komt u mij dat vanmiddag dan even vertellen, waar dat in de Bijbel staat.

Wat moet je anders? *Leer mij Uw welbehagen doen, want Gij zijt mijn God; Uw goede Geest geleide mij in een effen land*. Dat mag je bidden. Weet je waarom? Om dat wonderlijke moment dat de Heere door middel van Zijn knechten je voorhoofd nat maakte met water. Toen is in diezelfde dienst uitgesproken dat de Heilige Geest in het hart van de zondaar wonen wil en dat de Heilige Geest wil toe-eigenen wat in Christus te vinden is.

Weet je wat je nu mag doen? En ik heb het je weleens meer gezegd tijdens de lessen. Dan mag je Gods Woord openen. Dan mag je je vinger leggen bij Zijn Woord, ook bij de tekst van deze morgen. En dan mag je zelfs je andere hand op je voorhoofd leggen en smeken: *Laat Uw goede Geest ook mij geleiden in een effen land*.

Amen.